

Min oplevelse med Statsforvaltningen vedrører en faderskabssag og efterfølgende en samværssag mellem mit barn og barnets Far.

Barnets Far krævede abort, da jeg blev gravid og blev meget vred, da jeg ikke efterkom hans ønske. Han afbrød kontakten helt og reagerede heller ikke på min meddelelse om barnets fødsel. Han anerkendte ikke faderskabet, og på trods af mange opfordringer fra min side om at deltage i sit barns liv, ønskede Far ikke at møde sit barn, før barnet var ni måneder gammelt.

Da Far beslutter sig for at møde barnet, inviterer jeg ham til at komme i mit og barnets hjem for at lære barnet at kende. Barnet er imidlertid på det tidspunkt i en alder, hvor børn som regel kun er knyttet til meget få personer, der er en del af deres dagligdag. Barnet søger hen til mig og er meget obs på, at jeg bliver i nærheden under samværet.

Helt uforstående over for barnets behov, krævede Far på det tidspunkt, hvor barnet snart skal til at starte i vuggestue, samvær flere gange ugentligt og alenetid med barnet, på trods af at barnet har reageret kraftigt, når jeg har forsøgt at lade Far være alene med barnet. Jeg forudser, at det at starte i vuggestue vil være en stressfuld periode for barnet, som ikke på det tidspunkt er vant til at blive passet af andre.

Far truer med at starte en sag i statsforvaltningen, hvis ikke jeg efterkommer hans ønske. Han siger, at han har forhørt sig forskellige steder og har fundet ud af, at barnet ikke har mindre ret til samvær med Far, blot fordi Far først er blevet en del af barnets liv nu. Far holder op med at hilse på mig, når han kommer på besøg i mit og barnets hjem, på trods af at jeg prøver at komme ham i møde med forslag om, at jeg begynder at handle lidt ind og går i ejendommens vaskeri, mens Far er på besøg, så barnet kan vænne sig til alenetid med Far, uden at jeg er for langt og for længe væk.

Far giver udtryk for, at han ingen tiltro har til mine vurderinger af, hvad der er godt for barnet og starter derfor en samværssag i statsforvaltningen.

Statsforvaltningen

Min oplevelse med statsforvaltningen har været, at Far og Mor behandles meget forskelligt, hvilket naturligvis har gjort mig utryk, når et så vigtigt spørgsmål som mit barns fremtid behandles af en instans, som ikke synes at give en fair og lige behandling af sagens parter.

Da jeg i starten af februar 2008 indsendte 'Faderskabsblanket 2' til statsforvaltningen med oplysninger til faderskabssagen, fik jeg intet svar fra statsforvaltningen - ikke engang en bekræftelse på, at blanketten var modtaget. Da mere end tre måneder var gået, uden at jeg havde hørt noget som helst fra statsforvaltningen, ringede jeg til statsforvaltningen for i det mindste at blive forsikret om, at blanketten ikke var forsvundet hos Post Danmark. Det viste sig, at statsforvaltningen mere end to måneder forinden havde sendt kopi af blanketten til Far og spurgt, om han ville anerkende faderskabet. Da Far havde svaret, at han ikke ønskede at anerkende faderskabet, havde statsforvaltningen ikke foretaget sig yderligere, og havde åbenbart ikke fundet anledning til at oplyse mig om noget som helst.

Da jeg senere forhørte mig hos statsforvaltningen vedrørende proceduren for den retsgenetiske undersøgelse, kom sagsbehandleren med en 'frisk' kommentar om, at "det

bliver spændende at se hvad resultatet viser". Eftersom jeg ikke havde oplyst andre potentielle fædre til mit barn, opleves en sådan kommentar en lille smule upassende.

I kontrast til denne sagsbehandling fik Far - da han beslutter sig for at starte en samværssag - samme dag som anmodningen om fastsættelse af samvær blev modtaget i statsforvaltningen, bekræftelse herpå. Dette viste aktindsigten i sagen. Han fik ved samme lejlighed tilsendt vejledning om sagsbehandlingstider og oplyst, at han med digital signatur kunne kommunikere med statsforvaltningen via e-mail.

Allerede en uge senere sendte statsforvaltningen indkaldelse til møde, hvor man vil fastsætte samvær.

Jeg modtager sammen med indkaldelsen fra statsforvaltningen kopi af det ansøgningsskema, Far har udfyldt vedrørende fastsættelse af samvær og kan se, at Far har kunnet afkrydse, hvilke ugedage og tidspunkt på dagen han foretrak mødet afholdt i statsforvaltningen. Jeg selv modtager blot en indkaldelse til mødet med tre dages varsel op til en weekend, hvorfor det naturligvis er umuligt for mig at nå at forberede mig og få en aftale i stand med en advokat.

At statsforvaltningen alene hører den ene part om, hvornår det passer at deltage i et møde og stresser den anden part med så kort et indkaldelsesvarsel, er ikke, hvad man forstår ved god forvaltningsskik.

Jeg meddeler statsforvaltningen, at jeg ikke kan deltage i møde med så kort varsel, og eftersom barnet skal til at starte i vuggestue, anmoder jeg statsforvaltningen om, at mødet bliver rykket, indtil barnet er 'kørt ind' i vuggestue, så det ikke skal tvinges til at forholde sig til alt for meget nyt på en gang. Det vil Far ikke vente på, og statsforvaltningen lægger mødet om eftermiddagen kun en uge efter barnets vuggestuestart.

Selv om jeg ved mødet i statsforvaltningen fortæller, at barnet har reageret på vuggestuestarten ved bl.a. at sove dårligere om natten og ved at banke sit hoved ind i væg/gulv/ting, når barnet bliver utrygt og frustreret over, at jeg går fra det, viste Far sig fortsat helt uforstående overfor, at det ikke var en god idé at optrappe samværet med det samme.

Mødet blev derfor en benhård forhandling, idet der ikke var ret meget opbakning at hente fra sagsbehandleren og den børnesagkyndige.

Det lykkedes dog med hjælp fra min advokat at få en aftale i stand, hvor Far på grund af barnets reaktioner på vuggestuestarten, skulle have samvær med barnet på en legeplads med min tilstedeværelse de følgende tre måneder.

Sagsbehandleren gjorde det dog klart, at der ved det opfølgende møde i statsforvaltningen skulle drøftes en hurtig optrapning af samværet, så det kunne komme til at matche den samværshyppighed, som børn med tilsvarende alder normalt har med samværsforælderen. Sagsbehandleren syntes åbenbart at en far, som helt fra start og i hovedparten af barnets første leveår ikke har villet sit barn, med deraf følgende

konsekvenser for barnets tilknytning, skal have samme ret til samvær som en far, der fra start af har deltaget i ansvaret og omsorgen for sit barn.

Barnet reagerede på samværet på legepladsen ved bl.a. at:
Stivne når Far nærmer sig, vende sig bort fra Far og ikke at ville have noget med ham at gøre under hele samværet.
Rive og slå Far i ansigtet, når Far løfter barnet op.
Banke sit hoved ned i en sandkassekant i frustration, da Far sætter sig ved siden af barnet.
Klemme sig ned i den smalle kurv under sin klapvogn for at komme væk fra Far.

Far taler endvidere slet ikke til mig under samværet, hvilket naturligvis ikke gør det nemmere at prøve at få barnet interesseret i Far. Efter tre gange, hvor samværet er forløbet som beskrevet ovenfor, og jeg endnu engang har måttet trøste et grædende barn, spørger jeg Far, hvad han synes, vi skal stille op. Han svarer, at vi blot skal fortsætte. Far vil, uanset om barnet fortsætter med at vise så voldsom modstand mod samværet, også ved næste møde bede om at få barnet på egen hånd.

Grundet barnets voldsomme negative reaktioner, og fordi Far ikke ønsker, at vi sammen skal finde ud af, hvordan vi får samværet til at fungere på en ordentlig måde for barnet, vælger jeg herefter at afbryde samværet.

Da Far oplyser til statsforvaltningen, at jeg har afbrudt samværet, vælger forvaltningen - uden først at have hørt min side af sagen - at svare, at der ved næste møde vil blive drøftet en afgørelse, hvor barnets kontakt til Far kan sikres, og at proceduren, såfremt jeg ikke møder, vil være, at der træffes en afgørelse, som kan tvangsfuldbyrdes efter retsplejelovens regler.

Hvis statsforvaltningens primære opgave er at sætte fokus på barnets bedste, skulle man mene, at sagsbehandleren, inden vedkommende sender sådan en skrivelse ud, ville have undersøgt, om der rent faktisk kunne være en reel og fornuftig grund til, at samværet var afbrudt. En grund, som netop kunne tænkes at handle om barnets tarv.

Ved det følgende møde i statsforvaltningen gør jeg gældende, at jeg, grundet barnets voldsomme reaktioner på samværet og Fars manglende vilje til samarbejde med mig, ikke mener, der bør fastsættes yderligere samvær, førend barnet selv viser interesse for at lære sin far at kende. Far gør derimod gældende, at han skal have barnet uden min tilstedeværelse.

Der er på det tidspunkt kommet en ny sagsbehandler på sagen og hun tilbyder en børnesagkyndig undersøgelse.

Min advokat oplyser mig om, at det er advokatens erfaring, at børnesagkyndige undersøgelser om samvær i en ny sag ved statsforvaltningen altid ender med en konklusion om at samvær anbefales.

Det fremgår endvidere af et brev, som jeg modtager fra statsforvaltningen, hvori står beskrevet hvad den børnesagkyndige undersøgelse særligt skal vedrøre, at

samvær anses for at være en selvfølge. Der står bl.a. i et af undersøgelsestemaerne, at det skal vurderes, hvilken af forældrene der er bedst til at sikre barnets kontakt til begge forældre. Det hænger ikke sammen med, at undersøgelsens formål skulle være at belyse, om det er til barnets bedste, at der fastsættes samvær med Far. Alle de temaer, som statsforvaltningen skrev til mig, at undersøgelsen særligt skulle vedrøre, var udformet på en måde, som slet ikke tog højde for den konkrete situation. Temaerne tog udgangspunkt i, at Far og Mor begge var omsorgspersoner for barnet, og undersøgelsen kunne ud fra ordlyden af temaerne, lige så godt have drejet sig om, hos hvilken forælder barnet skulle have bopæl.

På baggrund af ovenstående vælger jeg at sige nej tak til den børnesagkyndige undersøgelse.

Statsforvaltningen indhenter herefter en erklæring fra barnets vuggestue, hvoraf fremgår, at barnet har reageret på vuggestuestarten ved at banke sit hoved ind i ting. Det fremgår endvidere, at barnet er i god trivsel, og at der er et rigtig godt samspil mellem Mor og barn.

Statsforvaltningen fastsætter derefter 5 gange støttet samvær med kun 4 dages varsel.

Jeg vælger at klage over afgørelsen, fordi jeg ikke mener, at der er fastsat samvær i overensstemmelse med barnets bedste, som statsforvaltningen er forpligtet til i henhold til forældreansvarsloven. Det vil være et svigt af mig som mor, at udlevere mit barn til samvær på et sted, hvor det aldrig tidligere har været, til komplet fremmede mennesker og til en far, som barnet tidligere har reageret meget negativt overfor, uden mulighed for at jeg kan deltage i begyndelsen. Statsforvaltningen giver med sin afgørelse ikke mulighed for min tilstedeværelse under samværet og beder mig således om at aflevere mit barn og vende om på hælen og gå igen.

Jeg savner desuden en begrundelse for, hvorfor det anses for at være til barnets bedste, at der fastsættes samvær med en far, som barnet har reageret voldsomt over at have samvær med, som barnet ingen følelsesmæssig tilknytning har til, som ikke har udvist forståelse for barnets behov, og som i øvrigt ingen kommunikation ønsker med barnets mor.

Statsforvaltningen har vurderet, at det på grund af det høje konfliktniveau mellem Far og Mor ikke anses for formålstjenligt at tilbyde os konfliktmægling. Statsforvaltningen skaber dermed med sin afgørelse uro i barnets liv uden samtidig at tage ansvar for afgørelsen ved at komme med en farbar løsning på, hvordan et fornuftigt samarbejde mellem Far og Mor kan etableres til gavn for barnet.

Statsforvaltningen synes at mene, at barnets ret, eller måske snarere pligt, til samvær med Far, er en trumf, som fejer alle argumenter for, at samvær ikke er til barnets bedste, af bordet. Det er meget frustrerende som mor, der ønsker en stabil og tryk opvækst for sit barn, at opleve hvordan Fars rettigheder af statsforvaltningen camoufleres som værende barnets rettigheder.

Selv om jeg har klaget over statsforvaltningens afgørelse, og sagen dermed ikke er endeligt afsluttet, vælger Far, da jeg ikke udleverer barnet til samvær, at henvende sig til fogedretten og kræve barnet udleveret ved tvang.

Fogedretten

Jeg modtog en mødeindkaldelse fra fogedretten med to dages varsel.

Det korte mødevarsel, gav mig naturligvis ringe mulighed for at nå at sætte min advokat ind i sagen, som den stod nu. Min advokat anmodede derfor fogedretten om at få rykket mødet, men dette blev nægtet.

Ved mødet i fogedretten blev jeg ved mødets start nægtet beskikkelse af advokat, allerede inden min advokat og jeg havde haft lejlighed til at fortælle om sagen. Det skal hertil tilføjes, at jeg er studerende, og at det derfor ikke er min indtægt, som danner baggrund for, at jeg blev nægtet advokatbeskikkelse.

Fogedretten ville derudover hverken afvente Familiestyrelsens afgørelse eller afholdelse af næste møde i statsforvaltningen, som var berammet tre uger senere, før jeg blev pålagt tvangsudlevering af barnet. Min advokat ønskede subsidiært en børnesagkyndig undersøgelse, hvor der ikke fra undersøgelsens start blev bestemt samvær under undersøgelsen, men at der først efter indhentelse af oplysninger blev taget stilling til dette. Dette fandt fogedretten ej heller grundlag for.

Jeg blev endvidere allerede ved første møde i fogedretten tildelt tvangsbøder på 1.000 kr. for hver gang, der ikke sker udlevering, og fogedretten fastsatte herudover erstatningssamvær som bod for den hidtil manglende udlevering. Far er dermed med myndighedernes hjælp i gang med at ødelægge min økonomi og mit forsørgelsesgrundlag for mit barn.

Om mindre end en uge skal Far og jeg igen til møde i statsforvaltningen, hvor man vil fastsætte yderligere samvær, som Far vil kunne henvende sig i fogedretten med.

Det er skræmmende at opleve, hvordan et lille barns behov for ro, stabilitet og tryghed i sin hverdag, i den grad tilsidesættes af et system, som kun synes at have øje for barnets ret til to forældre, uanset omstændigheder.